

porěcat, ldyž zetkamoj so.

Leňka: Njekřiče tak, wam džen djetaj,
haj woprardje, wolleje noj!

Marija: To ščo něšto wollahadamy!

Hana: Mikolci wšak budjetaj rjenje!

Hilja: Woči Wicay wurrali sej!

Andjel: Et Jan Lenku wěsto požre

Petr: To bde krasne mikolanje!

Marija: To čen derje wobkedjowac
kolej druhob' kole dzerži!

Hana: Členny z minaj reče, koley!

Leňka: Tode wo so prěwjeje!

Trede mnu Jan ludje melice!

Andjel: Et ldyž stary mje wollahada
ani slowčka nje porěči!

Hilja: Myslu, zo staj wobaj stary!

Hana: Škoro wěrju. Tajkol hiše
žadneho sym njewidjata!

Stajnje wobaj! Stajnje kněmaj!

Na so jnož mōwitej přeč.

Marija: Styžata sym wo sym něšto,
ale njewěm, što sej myslie.